

[Indenrigs- og boligministeren.]

Netop i dag foreligger resultatet af disse forhandlinger, og det er min mening under behandlingen af lovforslaget i det udvalg, som jeg venter det høje ting vil ned sætte angående dette lovforslag, at fremsætte ændringsforslag i overensstemmelse hermed. Ændringsforslaget vil komme til at gå ud på, at selskaber og personer, som indenfor et vist tidsrum påbegynder opførelse af beboelsesejendomme, i deres skattepligtige indkomst er berettiget til at fradrage 1 pct. af ejendommens byggesum. Disse afskrivninger kan finde sted i en periode af 10 år og muliggør altså en nedskrivning af byggesummerne med 10 pct. For enfamiliehuse vil jeg dog foreslå en maksimumsgrænse for dette fradrag, svarende til de maksimumsbeløb, som i det hele taget gælder for parcelhusbyggeri efter den gældende lovs kapitel 8.

Jeg nævner dette her, for at det kan indgå i de ærede ordføreres forberedelser til første behandling.

Når jeg ikke har villet afvente fremsættelsen af mit lovforslag, indtil også dette forslag om skattefri afskrivninger kunne indføjes, skyldes det mit ønske om så hurtigt som muligt at få gennemført de lempelser, lovforslaget rummer, således at de kan komme til at påvirke — i alt fald for det mindre byggeris vedkommende — boligbyggeriets omfang allerede i indeværende år.

Forinden jeg går over til en nærmere omtale af forslagens bestemmelser, vil jeg gerne have lov til at lægge beslag på tingets tid for at fremkomme med nogle almindelige bemærkninger om visse af de boligpolitiske problemer, der har aktualitet i dag.

Det er ganske vist ikke så længe siden, at jeg sidst havde lejlighed til at fremkomme med en redegørelse overfor det høje ting vedrørende regeringens boligpolitik — finanslovdebatten gav mig sidst anledning dertil. Jeg tror imidlertid, at det kunne være nyttigt igen at tage disse problemer op i sammenhæng. Dels finder jeg det rigtigt at give den bredest mulige begrundelse for, at jeg så kort tid efter, at byggestøtte-loven sidst blev revideret, fremkommer med forslag til nye ændringer. Dels forudser jeg, at ændringsforslagene vil give anledning til en almindelig boligdebat her i tinget, og det vil da være nyttigt, at en sådan debat kan finde sted på et så sikkert og så sagligt grundlag som muligt. Endelig har jeg ved den boligpolitiske polemik, der i den senere tid har fundet sted i dags- og fagpressen, fået skudt anskuelser i skoene, som jeg ikke kan vedkende mig, og fået tildelt

ansvaret for begivenheder, som jeg ikke har haft indflydelse på. Jeg føler derfor trang til overfor offentligheden herfra at fastslå det grundlag, på hvilket boligministeriet og regeringen som helhed bygger sin politik og administration.

En del af det, jeg har at sige, har jeg tidligere sagt både her og udenfor det høje ting ved flere lejligheder, og jeg beder om undskyldning for disse gentagelser; men jeg betragter spørgsmålet som værende af så stor vigtighed, at en gentagelse næppe kan anses for upassende.

Lad mig begynde med påny at fastslå, at det er såvel regeringens som min bestemte hensigt, at det boligprogram, der bør lægges, skal være af et sådant omfang, at det på den ene side kan dække det løbende boligbehov og hale passende ind på det boligunderskud, der er opsamlet under og efter krigen, men programmet må på den anden side begrænses af den hensyntagen, vi skylder vor tilgang af arbejdskraft og materialer, set på baggrund af de forsvarspolitiske forpligtelser, vi har påtaget os, og den hensyntagen, vi skylder vor valutabalace, vort prisniveau og statens finanser. Jeg er meget vel klar over, at dette boligprogram ville kunne optages i et hvilket som helst partis valgmanifest, og dets værdi afhænger derfor helt og fuldt af den fortolkning og den vægt, man giver dets enkelte faktorer.

Man har villet påstå, at jeg ikke har den fornødne sociale forståelse af den nød, som boligmanglen fremkalder for mange familier og da navnlig for de unge. Man har med en fin sans for sprogets nuancer villet påstå, at vi førte byggepolitik og ikke boligpolitik. Intet kunne være mere forkert. Jeg har sagt det før her i tinget, og jeg vil gentage det, at jeg både i kraft af min tidligere tilværelse som borgmester i en hovedstads-kommune og naturligvis i min egenskab af boligminister har haft lejlighed til at komme bolignøden og dens katastrofale sociale følger ind på livet. Selvom jeg ikke er boligløs, har jeg fantasi nok til at forestille mig, hvilke lidelser boligmanglen påfører store dele af befolkningen. Når jeg alligevel har tilladt mig at opstille et boligprogram, hvori jeg kræver hensyntagen til landets finanser, så er det altså ikke, fordi jeg ikke har den fulde forståelse af problemets sociale omfang, men det er, fordi jeg ønsker at fremhæve den simple og uafviselige sammenhæng, der er imellem byggeriet og landets økonomiske liv som helhed. Det er jo klart, at man ikke kan underkaste en enkelt erhvervsgren som byggeriet, der tegner sig for op mod 10 pct. af landets national-